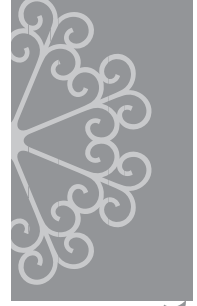

בית מדרש

בשבילי הפרשה

537

פרשת יתרו תשפ"ג

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	5:19
Brooklyn, NY	4:06
Chicago, IL	4:57
Houston, Texas	5:48
Johannesburg, S. Africa	6:36
Lakewood/Deal, NJ	5:08
London, UK	4:50
Los Angeles, CA	5:14
Manchester, UK	4:53
Monsey, NY	5:06
Montreal, Quebec	4:55
Passaic, NJ	5:06
Toronto, Ontario	5:22
Yerushalayim	4:45
Zurich, Switzerland	5:23

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

יתרו

גירות במדבר

ביבמות מבואר דבני"נ נעשו גרים ע"י מילה וטבילה וקרבן. וע' כריתות ט' דלא בעי קרבן בזה"ז משום דכתיב לדורותיכם.

ויש לדון לענין גירות בלי מילה למי שמתו אחיו מחמת מילה, ועי' בשו"ת אמרי דוד (הורוויץ) חיו"ד סי' צג שכתב דשפיר הוי ישראל בטבילה לחוד, ועיי"ש טעמו ונימוקו. אבל ע' אחיעזר ח"ד מ"ה ומ"ו, וע"ש דדן בזה ר' איצל פונביץ', וע"ש שסיפר שיש מקום שיש פא בריק שעושים גירות כזה, ועוד שביקשו ממנו לחתונה בווען עם מי שהיה לו גירות כזה.

וע"ע שרידי אש ח"ב ק"ג וק"ג, וע"ש שכתב לו רח"ע תשובה הנ"ל.

וע"ש דלא דמי לנכרת הגיד דכתב בה"ג דא"צ מילה כי שם א"א במילה והוי כאשה. וע"ש אות ד' שהביא מרמב"ן דלעולם בעי מילה. וע"ש עוד שהביא ראייה מכריתות ט' דלא בעי קרבן בזה"ז משום דכתיב לדורו תיכם, ולא משום דא"א.

וע"ע אזנים לתורה פ' יתרו עה"פ עולה וזבחים, שהיה אצל רח"ע בשעה שהתיר רב א' גירות בלי מילה משום אונס רחמנא פטריה, ורח"ע חולק, ואזנים לתו רה הביא ראייה מיתרו שסיכן עצמו במדבר למול. וע"ש עוד בראיה זו. (וע' מהרש"א שם הרי יתרו מבני מדין וחייב במילה ות' חרב חדה לפריעה, וע' תוס' יבמות ע"א אי יש סכנה בפריעה בלי רוח צפונית, וא"כ אולי אין ראייה לאחיעזר). וע"ע זכר יצחק ג' וד'.

וע' רש"י פ' חקת וישב ממנו שבי, אינו אלא שפחה אחת (ולא ידעתי מנליה שהיה גירות ולא מבני"נ) וע' פני"פ מנלן גירות ולא גר אלא כי א"א גר במדבר כי א"א מילה, והוא כאחיעזר.

דברי רבותינו

ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר, ויחן שם ישראל נגד ההר (יט, ב)

רש"י: ויחן שם ישראל - כאיש אחד בלב אחד, אבל שאר כל החניות בתרעומות ובמחלוקת.

אחדות עם ישראל "כאיש אחד בלב אחד" היא תנאי הכרחי לקבלת התורה. כי התורה ניתנה לכנסת ישראל, שהיא הנשמה הגבוהה של כלל ישראל, מקור כל הנשמות של כלל ישראל וכלל את כולם (כמבואר בנפש החיים). ומי שהוא נפרד מעם ישראל, הרי הוא רשע שהוציא עצמו מן הכלל, ואינו ראוי לקבלת התורה.

ונראה שזה הביאור במשנה (אבות פ"א) "הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה". והיינו, שע"י שהשכין שלום בישראל קירב אהרן את הבריות לתורה, כי ע"י השלום זוכים לתורה.

כתב הרמח"ל (דרך ה' ח"ד פ"ז) שכל תיקון שנתקן ואור גדול שהאיר בזמן מהזמנים, בשוב

דברי הימים

"נושא בעול עם חברו"

מין ראש הישיבה הגאון הרב אליעזר זר יהודה פינקל זצלה"ה היה מרבה לצום על צרותיהם של אחרים.

היו אנשים שביקשו ממון זצ"ל להתפלל לישועתם, אך משנושעו לא באו להודיע על כך לרה"י. מין רה"י היה מעיר על כך: "למה לא סיפרתם לי, אני עדיין צם על הצרה הזו".

הרה"ג רבי יואל שוורץ זצ"ל מביא בספרו "מרבין תורה הגדול" דברים שכתבו בני המשפחה על מין רה"י זצ"ל:

"בנקל היה אפשר לספק את כל צרכיו של ר' לייזר יודל, כי מעולם לא הצטרף לשום כלום, וזה בדיוק היה הקושי שבדבר. בימים בהם בא אוכל לפיו, סעד רק פעמיים ביום, אלא שפעמים רבות לא סעד כלל.

תקופת הזמן הוא, יאיר אור מעין האור הראשון, ותחודש תולדת התיקון הוא במי שקבלו. והנה בהארת יום השבת אמרו חז"ל (שבת פו:): "דכולי עלמא, בשבת ניתנה תורה לישראל" - ומאחר שכן, הרי בכל שבת ושבת, מתחדשת הארה זו של מתן תורה. ובכל שבת יכול כל אחד לזכות לקבלת התורה.

ובכל יום ויום, יש קבלת התורה של אותו יום. כמו שאמרו חז"ל "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים". לכן, תמיד, בכל יום ויום, צריך שיהא בשלום ובאחדות עם כלל ישראל כדי להתקרב לתורה, ולהיות ראוי לקבלת התורה.

ובזה נבין דברי רבי עקיבא (ירושלמי נדרים ל), "ואהבת לרעך כמוך - זה כלל גדול בתורה". ומדוע מצוה זו היא 'כלל גדול בתורה'. יש לבאר, כיון שהמקיים מצוה זו כראוי ואוהב כל אחד מישראל כנפשו הרי אינו כחיד, אלא הוא נעשה חלק מן הכלל ממש, והתורה לא ניתנת ליחידים אלא לכלל. הרי זהו כלל גדול בתורה לזכות לה.

מין ראש הישיבה הגאון הרב אריה פינקל זצלה"ה

תלמיד כי יכנס אליו וסיפר לו על צר ומצוק שמצאוהו, מיד קיבל עליו תענית למחר לזכותו... והרבנית, בתו אשת מין הגר"ח שמואלביץ, שהכינה והגישה לו את ארוחותיו, היתה נכנסת בלב כבד: אכל היום! לא יאכל!?

ובאותן עיתים תכופות, בהן היה עליה להחזיר את המגש כלעומת שבא, היתה אומרת ודמעות בעיניה: היינט עסט ער שוין גישט (תרגום: היום הוא כבר לא אוכל).

האב הגדול, שידע עד כמה כואבת בתו את תעניותיו, ניסה לפעמים להצניע את המגש שיד לא נגעה בו בכל מיני מקומות מסתור. אולם היא ידעה לחפש ...

בימים בהם לא התענה, לרווחתה של הרבנית, היה עליה להשגיח השגח היטב, שלא יכנסו לדבר עם אביה בלימוד במהלך הארוחה שכן ר' לייזר יודל לא היה אוכל בפני אדם"

לימוד תורה – חיים לאדם

"תנו רבנן: עני ועשיר ורשע באין לדין, לעני אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר עני הייתי וטרוד במזונותי, אומרים לו כלום עני היית יותר מהלל, וכו'. עשיר, אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר עשיר הייתי וטרוד בנכסי, אומרים לו כלום עשיר היית יותר מרבי אלעזר, וכו'. רשע, אומרים לו מפני מה לא עסקת בתורה, אם אומר נאה הייתי וטרוד ביצרי, אומרים לו כלום נאה היית מיוסף, וכו'. נמצא- הלל מחייב את העניים, רבי אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים, יוסף מחייב את הרשעים" (יומא לה, ב).

רש בכדי שיוכל להיכנס ולשמוע דברי תורה, וחציו הותיר לפרנסת בני ביתו. ויתור על חצי משכר כה זעום עבור כניסה לבית המדרש, הוא מסירות נפש עצומה ללימוד תורה, האם כל אדם פשוט יכול לעמוד בניסיון זה? ו איך ניתן לומר שהלל מחייב את העניים.

כיוצא בזה יש לתמוה גם על המימרא ש"רבי אליעזר בן חרסום מחייב את העשירים" - "אמרו עליו על רבי אלעזר בן חרסום שהניח לו אביו אלף עיירות ביבשה וכנגדן אלף ספינות בים ובכל יום ויום נוטל נאד של קמח על כתי פו ומהלך מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה". וכי כל אדם פשוט היה יכול להתעלם מהעושר העצום שהניח לו אביו, ולכתת רגליו ללמוד תורה כפי שעשה רבי אלעזר בן חרסום. הלא כל בר דעת מבין שרבי אלעזר בן חרסום הפסיד ממון רב בכל יום כאשר עסק בתורה מבלי לטפל בנכסיו, ואיך אפשר לחייב את כל העשירים לנהוג כך. וביותר יש לתמוה על הק ביעה ש"יוסף מחייב את הרשעים", הלא בדב רי הגמרא (שם) מבואר שאשת פוסיפר הייתה מרבה לפתותו בכל מיני פיתויים שונים, וב נוסף גם איימה עליו: "הריני חובשתך בבית האסורין וכו' הריני כופפת קומתך וכו' הריני מסמא את עיניך". וכי אדם שאינו בן עליה גדול היה יכול לעמוד בפני קשיים עצומים אלו, ומדוע יוסף הצדיק מחייב את הרשעים.

חיי בעלי החכמה ללא לימוד התורה כמיתה חשובין

ביאר בזה מרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שי

הנהגתם של גדולי עולם מחייבת גם אדם פשוט

והדברים תמוהים ביותר. הלא ידוע שהקב"ה דן כל אדם ואדם לפי כוחותיו ולפי יכולותיו, ואף אדם לא ייתבע על דברים שהם מעבר לכוחותיו כפי שמבואר בגמרא (ע"ז ג, א) ש"אין הקב"ה בא בטרונאי עם בריותיו". אם כן יש להבין, איך אפשר לתבוע מכל אחד - גם מאנשים פשוטים, לעסוק בתורה ולעמוד בני סיונות כה קשים, כמו גדולי עולם אלו שניחנו בכוחות עצומים ונפלאים.

וכגון באותו מעשה עם הלל הזקן שעליו נאמר ש"הלל מחייב את העניים", וכפי שה ביאה הגמרא (שם): "אמרו עליו על הלל הזקן שבכל יום ויום היה עושה ומשתכר בטרפעיך חציו היה נותן לשומר בית המדרש וחציו לפי רנסתו ולפרנסת אנשי ביתו פעם אחת לא מצא להשתכר ולא הניחו שומר בית המדרש להכנס עלה ונתלה וישב על פי ארובה כדי שי שמע דברי אלהים חיים מפי שמעיה ואבטליון, וכו'". וכבר ידוע את שהביא מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר, מאמר 'ביטול תורה') משמיה דרבי ישראל סלנטר זצ"ל לחשב את משכורתו הזעומה של הלל הזקן. שכיון שמבואר בגמרא ששומר בית המדרש היה מקבל חצי טרפעיך מכל אחד מבאי בית המדרש, ומסתבר שהשומר לא היה עשיר גדול גם לאחר שכל בני הישיבה שלמו לו כמה טרפעיקים בשכרו. נמצא שטרפעיך אחד, שת מורתו עמל הלל יום שלם, בודאי לא היה אלא סכום מועט ביותר. סכום זעום זה היה מחלק הלל הזקן לשנים, חציו נתן לשומר בית המדר

אם נתבונן, ניווכח שאנשים אלו באים בט ענות הגיוניות ביותר. הרי אי אפשר לתבוע אדם הטרוד בעמל יומו להביא טרף לבני ביתו, על שלא עסק בתורה. קשה מאוד לטעון כנגד אדם שירש מאבותיו כמות עצומה של נכסים, והוא טרוד לטפל בהם כדי שלא יפסדו, מדוע לא עסק בתורה, והוא הדין אדם שיצר הרע רובץ על פתחו תדיר, מתגרה בו ומפתהו לוד טוא. ומכל מקום מבואר בדברי חז"ל שטענות אלו אינן מתקבלות ביום הדין. כל יהודי שלא עסק בתורה במלא כוחותיו, ייתבע על כך בב"ד של מעלה למרות קשייו הגדולים.

לא זו בלבד, מדויק בדברי הגמרא, שלא שואלים את האדם מפני מה לא 'למדת' תורה, אלא מפני מה לא 'עסקת' בתורה. כלומר, התביעה על האדם איננה רק על ביטול תורה בכמות, אלא גם על ביטול תורה באיכות. גם אם התגבר על טרדותיו וישב ולמד תורה, מכל מקום יתבעוהו מדוע לא 'עסק' בתורה - בעמל, ביגיעה, ובפלפול חברים. וכפי שמצינו בדברי האור החיים הקדוש בפרשתנו (שמות יט, ב), שחז"ל השתמשו תדיר בלשון 'עסק' על לימוד תורה, להורות שמיקר לימוד התורה צריך להיות על ידי עמל ויגיעה. ומשמע מדברי הגמרא שתביעה זו על עסק התורה אינה רק על תקופה כלשהיא בחיי האדם כגון בשנות בחרותו, אלא על כל יום מחיינו שלא עסק בו בתורה כראוי, וכן על כל רגע ורגע. וכפי שמצינו נו בכל גדולי האומה מיוסף הצדיק, הלל הזקן, ורבי אליעזר בן חרסום, שעסקו בתורה יומם ולילה בכל כוחם למרות ניסיונותיהם העצר מים.

הדרך להרגיש בכל יום ויום כאילו התורה ניתנה בו ביום, היא על ידי שהאדם יחדש חידושים בעת לימודו. והניסיון מוכיח, שדבר זה מביא לאדם שמחה עצומה וסיפוק גדול בלימודו. ומצינו בחז"ל שעל ידי חידושי תורה אדם יכול להעפיל לאותה שמחה עצומה שהיתה בשעת מתן תורה, כמו שאמרו (שהש"ר א, י): "והיו הדברים שמחים כנתינתם בסיני".

***

הייתי לאחרונה באמריקה, ופגשתי שם הרבה אנשים נפלאים בעלי צדקה וחסד. אך כאב לי מאד לראות כמה הם לקויים בעניין זה של ביטול תורה. האחד אמר לי שהוא עסוק בביזנס שלו 'בהתמדה עצומה'. עם השני שוחחתי על כמה נושאים, ובכל נושא שעלה בשיחה עלתה על ידו השאלה 'איך אפשר להרוויח מזה עוד כסף? הייתי צריך לשאול את אותם יהודים נפלאים 'מפני מה לא עסקתם בתורה'. כשמדובר על ביזנס אתם מתאמצים מעל ומעבר לכוח תיכם כדי להרוויח עוד ועוד, ואילו כשמדובר על הדבר החשוב ביותר שיש בעולם - לימוד התורה, אינכם מתאמצים כפי שצריך.

אולם אנחנו בני הישיבה, זכינו ברוך ה' לשבת בבית המדרש, ולעמול ולהתייגע בתורה. וצריך לדעת, שאושר החיים ושמחת החיים האמיתיים היא שלנו- יושבי בית המדרש. אין לדמות את שמחת החיים שיש למי שעוסק בתורה, לשמחת החיים של מי שראשו ורובו שקוע בביזנס ובענייני העולם הזה. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו! צריכים אנו להכיר בזה שזכינו בדבר יקר ערך, לשבת ולעמול בתורה בשמחה ובחביבות יתירה. ה' יעזור שנתחזק כר לנו בלימוד התורה, בשקיעות ובהתמדה, בעמל וביגיעה, ונלמד את התורה הקדושה מתוך התחדשות ושמחה כיום שניתנה בו תורה.

כל יהודי שירגיש שהתורה היא עצם חיותו יגלה בעצמו כוחות נפש עצומים ונפלאים, שעל ידם יוכל לעמוד בניסיונות קשים ולעסוק בתורה, כאשר עוסקים בחיים ומוות אין כל הבדל בין אדם פשוט ובין אדם גדול, שהרי ידוע שאין בעולם רצון יותר חזק מהרצון לחיות, וכל אדם יתאמץ עבור זה הרבה מעבר לכוחותיו.

ומטעם זה מוטל על כל יהודי, לשאוף להיות בכלל 'בעלי החכמה ומבקשיה', ולהרגיש שללא לימוד תורה יומם ולילה חיו אינם חיים והוא חשוב כמת, וכפי שאנו מתפללים: "כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה". ולפיכך היה ראוי שהבריות ישתדלו לעסוק בתורה שהיא חיי נצח, מעבר להשתדלותם בפרנסתם שאינה אלא חיי שעה, אך מרבית הבריות עדיין לא השרישו בקרבם את דברים אלו זו, ולכן אינם טרודים בלימוד התורה כפי שהם טרודים בפרנסתם.

חביבות בלימוד התורה על ידי התחדשות מתמדת

מן הראוי להוסיף עוד במעלת 'בעלי החכמה ומבקשיה', אדם שמרגיש שכל חיייו תלויים אך ורק בלימוד התורה, יחוש חביבות עצומה ואהבה גדולה ללימוד התורה, שהרי טבע האדם לאהוב ולחבב את הדברים שחיייו תלויים בהם. נמצא שעל ידי ידיעה זו מתעלה כל לימוד, שאינו בכלל 'מצות אנשים מלומדה', אלא מתוך הרגשת התחדשות בכל יום ויום. וכמו שדרשו חז"ל בפרשתנו, על הפסוק (יט, א): "ביום הזה באו מדבר סיני", וכתב רש"י: "לא היה צריך לכ" תוב אלא 'ביום ההוא', מהו 'ביום הזה' שיהיו דברי תורה חדשים עליך כאילו היום ניתגו".

חות מוסר, שם), שאילו לימוד התורה היה לאדם בבחינת תוספת מעלה בלבד, הייתה כאן אכן תמיהה גדולה. אמנם מדברי חז"ל למדנו שלימוד התורה הוא הרבה יותר מכך, שהרי הגמרא (מכות י, א) הביאה את הפסוק שנאמר מר ברוצח בשוגג הגולה לעיר מקלט, (דברים ד, מב): "ונס אל אחת מן הערים האלו וחי". וביארה שמילת 'וחי' באה ללמדנו: "עביד ליה מידי דתהווי ליה חיותא" - עשה לו דברים שיהיה לו בהם חיים. ולמדו שם מדרשא זו, שתלמיד שגלה לעיר מקלט מגלין רבו עמו. ביאר זאת הרמב"ם (רוצח פ"ז, ה"א): "עשה לו כדי שיחיה, וחי בעלי החכמה ומבקשיה בלא תלמוד תורה כמיתה חשובין".

בעלי החכמה ומבקשיה, חיינם אינם חיים מבלי האפשרות לשבת ולעסוק בתורה. כי התורה אינה רק תוספת מעלה לאדם בלבד, אלא בבחינת סם חיים!

כל אחד נתבע להרגיש שהתורה היא חייו

על פי זה יש לומר, שחז"ל לא למדו מיוסף הצדיק ושאר גדולי עולם, את כוחות הנפש העצומים הטמונים באדם בכדי שיוכל לשבת ולעסוק בתורה. כל אדם שירגיש שלימוד התורה הוא עצם חיותו, יגלה בעצמו כוחות עצומים ונפלאים לשבת ולעסוק בתורה. עיקר החידוש שנלמד מהנהגתם של הלל, רבי אלעזר בן חרסום ויוסף הצדיק, הוא צורת ההתייחסות לדברים - הידיעה שעסק לימוד התורה איננו מעלה בעלמא אלא הוא עצם החיים של כל יהודי ויהודי. אותם גדולי עולם, שהבינו שלימוד התורה הוא עצם חיותם, יכלו לעמוד בניסיונות קשים מאד, ולימדונו חז"ל שדבר זה אינו נחלת גדולי עולם בלבד.

כוס תנחומים

הגאון רבי ירחמיאל שמואל הלוי חסיד שליט"א
יושב שבעה על פטירת אמו
הננו שולחים את תנחומינו
המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

יושבים שבעה עד יום שני
404 Madison Ave Lakewood NJ 08701
טלפון: 7322324402

Parashas
Yisro

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15

A Residence for the Shechinah

Harav Hagaon Meir Tzvi Shpitzer Shlita

This is the parashah where we see beauty in the fact that Hashem gave the Torah to us. The Midrash gives a mashal to a king who had a one and only daughter. When she got married, and the king's new son-in-law wanted to take his wife back to where he lived, the king told him, "This is my one and only daughter. For me to separate from her is impossible. On the other hand, I can't tell you not to take her, since she's your wife. Rather, please do me a favor. Wherever you build yourself a home, make me a little room so that I can be near my daughter."

Similarly, when Hashem gave us the Torah — His "one and only daughter" — he told us that he does not want to be separated from it, and therefore, He gave us the mitzvah to build a Mishkan: וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם. The purpose of the Mishkan was for Hakadosh Baruch Hu's Shechinah to have a place to reside in this world, and the reason His Shechinah needed a place in this world is that once He gave the Torah, He doesn't want to be separated from it.

Regarding the words וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ, Rashi comments that we are supposed to make a house of kedushah. What is Rashi conveying by interpreting mikdash as a "house of kedushah"? The Maharal explains that we human beings don't create the kedushah; we merely create a place that's worthy of housing Hashem's Shechinah, and then Hakadosh Baruch Hu sends the kedushah.

The Shechinah rests in the Mishkan or Beis

Hamikdash because it wants to be near the Torah. But what happened after the churban Beis Hamikdash, when the original house that was built for Hakadosh Baruch Hu no longer existed? Did Hashem no longer have a place to reside in this world? The Gemara, in Berachos, teaches that from then on, Hakadosh Baruch Hu resides only in the four amos of halachah.

Every place where Torah is learned becomes a "house of kedushah," where Hashem's Shechinah can reside. If we learn Torah in our homes, then our homes become the four amos of halachah where Hakadosh Baruch Hu's Shechinah resides, so that it can be close to the Torah. So when we learn Torah, we are also bringing the Shechinah into the place where we are learning, turning it into a haven of kedushah.

Exceedingly Precious

The Gemara (Menachos 18a) teaches that Yosef Habavli, a talmid of R' Elazar ben Shamua, once asked his rebbi the same question numerous times, until finally, the fifth time he asked, R' Elazar clarified the answer, and Yosef Habavli was delighted. When R' Elazar saw his talmid's delight at having understood his rebbi's teaching perfectly, tears of joy streamed from his eyes, and he exclaimed, אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה, אהביבין עליכם ביותר! How fortunate are you, talmidei chachamim, that the words of Torah are so exceedingly precious to you! He then quoted the passuk, מִה אֶהְבֶּתִי תוֹרַתְךָ כֹּל הַיּוֹם הִיא שִׂיחָתִי.

Why did R' Elazar use the description חביבין עליכם — exceedingly precious to you? Ben Yehoyada explains that every person has things that are precious to him, things that he likes and enjoys. But R' Elazar ben Shamma saw that to this talmid, Yosef Habavli, however important other things in the world were, the words of Torah were even more important; they were the most valuable commodity of all. Seeing that prompted him to exclaim, אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר.

The Noda b'Yehuda explains that when we learn Torah in such a way that Torah is the most important thing in our lives, then we create a “little room” where it’s possible for the highest level of Shechinah to reside. Then, our homes are suffused with kedushah. But if Torah learning is not the most important thing in our world, then we haven’t created the *מקדש* where Hakadosh Baruch Hu wants to be with his Torah.

If we are machshiv the Torah the way Hashem is machshiv it; if we understand that the Torah is Hashem’s one and only daughter and should be treated accordingly; if Torah becomes the most important thing in our lives; then our homes become the four amos of halachah and Hakadosh Baruch Hu’s Shechinah enters.

A person might protest that this is relevant to gedolei olam, who are able to create in their own home a Beis Hamikdash shel mattah, through their Torah learning. But how can we simple people do that? How much Torah can we learn? How much Torah do we learn? How can we create such intense kedushah in our homes?

Do Your Best, Hashem Does the Rest

The Midrash (beginning of Koheles) relates the following story: R' Chanina ben Dosa saw that the people of his town were bringing korbanos to Yerushalayim, and he was distressed that he could not afford to bring anything. He decided to go out to the desert, where he found a stone that he thought was worthy of being part of the Beis Hamikdash. He cleaned, chiseled, and shaped the stone to make it look beautiful, and resolved

to bring it to Yerushalayim. He needed workers to transport the stone, though, and when he found a group of workers, the price they named — five sela — was more than he could afford. Instead, Hakadosh Baruch Hu sent five malachim who lifted R' Chanina ben Dosa together with the stone and transported them to Yerushalayim. The malachim then disappeared, and R' Chanina presented the stone as a gift to the Beis Hamikdash.

The Ponovezher Rav asked a question in the name of the Chofetz Chaim: R' Chanina ben Dosa knew from the start that he had no money to pay workers; that’s why he couldn’t afford to bring a korban. Why, then, did he exert himself to chisel and clean the stone, if he had no way of paying for it to be transported to Yerushalayim?

We see from here, he answered, that Hakadosh Baruch Hu wants us to do our maximum. If we do our utmost, then Hakadosh Baruch Hu will take care of the rest. Even if you’re miles away from the Beis Hamikdash, if you do your best, then Hakadosh Baruch Hu will bring malachim to give you a hand and transport you all the way to the Beis Hamikdash.

When we sit down to learn, we may feel that we’re not really on the madreigah to bring the kedushah down; we’re not really at the level that Hakadosh Baruch Hu should want to bring the Shechinah into our homes and shul. But if we do our maximum, treating the Torah as the only daughter of Hakadosh Baruch Hu, then we display this attitude of *אשריכם תלמידי חכמים שדברי תורה חביבין עליכם ביותר*. And if the words of Torah are exceedingly precious to us, then we have treated the Torah the way Hashem treats His only daughter, which He gave to us in this week’s parashah. The Shechinah then comes into our homes and elevates them, turning them into a house of kedushah: *וַעֲשֵׂנוּ לִי מִקְדָּשׁ*. We create the bayis, and Hakadosh Baruch Hu Himself sends the kedushah.

May we be zocheh to exert ourselves to the maximum in our kabbalas haTorah, and then Hakadosh Baruch Hu will accept what we give to Him, and every one of our homes will become a house of kedushah, where Hashem resides.